

[Duborg.]

lig være en saadan fælles Interesse, samfundsmæssigt set, i at opretholde en bestemt Eksport, at det lønner sig reit statsmæssigt at yde Tilskud til Eksporten, men det kan ikke være noget Krav, som et Eksporterhverv kan stille til Staten, at Staten skal gøre enhver Eksport rentabel. Derimod mener jeg, at man med fuld Ret kan kræve, at naar Staten overhovedet, som Tilfældet er og maa være, griber stærkt ind i Fastsættelsen af det indenlandske Prisniveau paa Landbrugsvarer, saa er det en Urimelighed fra Statsmagtens Side, det er en Uretfærdighed, og det er økonomisk set en total Fejltagelse fra Statsmagtens Side indenlandsk kunstigt at fastsætte et Prisniveau for Varer — i denne Forbindelse for Landbrugsvarer —, der ligger under det her i Landet gældende Prisniveau, og det er faktisk det, der sker. Hvorvidt der skal gives eller kan gives Tilskud til Eksportvarer, maa afgøres i hvert enkelt Tilfælde, ikke mindst under Hensyn til valutariske Interesser for Samfundet i sin Helhed. Men naar man overhovedet indlader sig paa at ville regulere et Prisniveau — og jeg erkender, at i den Tid, vi lever i, er en saadan Regulering nødvendig —, saa maa der reguleres med en rimelig Hensyntagen til det her i Landet værende Prisniveau og ikke saaledes, som Regeringen gør det; den højtærede Landbrugsminister fastholder jo altid indtil Stædighed, at Landbruget kan kun kræve Førkrigspriser. Et saadant System, som vi jo allerede er langt inde i, vil selvfølgelig føre til, at Landbruget forarmes, og som jeg siger: Vi er naaet vidt i saa Henseende! Den sidste Skatteopgørelse viser, at Landbrugets Formue i Løbet af ret faa Aar er faldet fra 3 600 Millioner til 1 900 Millioner, altsaa med henimod Halvdelen; den sidste Halvdel vil det være lettere at faa Bugt med. Det forekommer mig, at disse Tal er saa stærke, saa tydelige, at de maatte være en tilstrækkelig Advarsel over for en Regering mod at fortsætte en Politik; der har saadanne Følger. Det er ikke tilstrækkeligt, at den højtærede Statsminister ved passende Lejlighed udtaler sig om Regeringens gode Vilje over for Landbruget. Det kan være meget smukt og lyde meget godt, naar Statsministeren siger det, men det har jo ingen Interesse, hvis denne gode Vilje ikke omsættes i Handling. Vi ser det ikke. Jeg kan kun henvise til noget saa sent som Forhandlingerne om Kødloven, hvor den højtærede Landbrugsminister jo faktisk gaar ind for at opretholde et Prisniveau, der er lavere end Før-

krigstidens. Vi har allerede et Prisniveau, som er lavere end Førkrigstidens, og ikke desto mindre erklærer Landbrugsministeren, at nu er Kødpriserne saa gode, at vi maa ind paa at forringe Kødloven.

Jeg beskylder selvfølgelig ikke Regeringen for at have tilsiget en saadan ulykkelig Udvikling i vort Samfund, at Landbrugserhvervet forarmes, og at Kapital og Overbefolkning vokser i Storbyerne, men det er blevet Følgen af denne Politik. Jeg mener ogsaa, man kan sige, at hvis man overhovedet kan lære noget af Historien — det er meget vanskeligt, fordi Forhold fra andre Tider ikke let lader sig overføre til Nutiden —, saa er intet mere sikkert, saa langt den skrevne Historie gaar tilbage, end at en Proletarisering af et Lands Bondestand altid fører til Samfundets Forfald. Derfra er der til Dato ingen Undtagelse. Og hvad er det, der sker? Der sker dette, at man fører en Politik her i Landet, som hjælper med til, selvfølgelig sammen med vanskelige Eksportforhold, at opretholde et saa lavt indenrigsk Prisniveau, at Landbrugets Indtægter derved formindskes. At opretholde en Ejendomsbeskatning af Landbrugserhvervet, der ligger paa tre Gange saa højt et Niveau som Byernes Ejendomsbeskatning, det er dog aktive indenrigspolitiske Foranstaltninger til Landbrugets Forarmelse, som igen i sin sidste Konsekvens fører til en Proletarisering af hele Erhvervet.

Jeg erkender fuldt ud og ønsker ogsaa at sige det ved denne Lejlighed, at Industrien i Danmark, som Forholdene har udviklet sig, er et lige saa nødvendigt og et lige saa berettiget Erhverv som Landbruget er. Jeg anerkender fuldt ud dette. Men det kan ikke være nødvendigt at føre en Industripolitik af en saadan Art, at det saa at sige har Landbrugets Undertrykkelse som Forudsætning, en Begunstigelsespolitik til den ene Side, der giver mægtige Fortjenester, som Aar for Aar konstateres gennem Skatteopgørelserne, fra de senere Aar særlig, og til den anden Side at fratage det andet store Hovederhverv ikke blot alle Indtægter, men ogsaa efterhaanden frarøver eller fratager Landbrugerne den igennem lange Tider opsparede Formue. Der maa være eller der maa i det mindste tilstræbes en prismæssig og skattemæssig Ligestilling mellem Landbrug og Industri. Det maa være Opgaven. Men det maa være fuldt berettiget, at vi siger, uden at man kan beskyldes os for Agitation, at hele Regeringens Politik baade prismæssigt og skattemæssigt gaar ud paa, at Landbrugets Stil-